

200702723/1.

Datum uitspraak: 26 september 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de Staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/38504 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 19 maart 2007 in het
geding tussen:

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 3 augustus 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van

(hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 maart 2007, verzonden op 20 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de Minister van Justitie een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant (hierna: de staatssecretaris) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 16 mei 2007 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de grieven 1 tot en met 3 klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij, nu sprake is van verifieerbare elementen met betrekking tot de reisroute en gelet op de jonge leeftijd van de vreemdeling en de door hem afgelegde verklaringen, niet in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) heeft kunnen tegenwerpen. De staatssecretaris stelt in dit verband dat de rechtbank zijn oordeel, dat de vreemdeling onvoldoende blijkt heeft gegeven van een wil tot medewerking aan de vaststelling van de reisroute, niet terughoudend heeft getoetst. Voorts stelt hij dat geen grond bestaat voor het oordeel dat het niet kunnen overleggen van documenten, dan wel het niet afleggen van consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen ten aanzien van de reisroute niet aan de vreemdeling mag worden toegerekend omdat hij minderjarig is.

2.1.1. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Het is derhalve aan de desbetreffende vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de minister aannemelijk te maken.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 mede betrokken de omstandigheid dat de

desbetreffende vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de desbetreffende vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

In paragraaf C1/5.8.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000, ten tijde en voor zover thans van belang, is vermeld dat in het geval een asielzoeker geen documenten inzake de reisroute overlegt, maar omtrent de reisroute en het ontbreken van documenten een consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaring aflegt, hij blijk geeft van wil tot medewerking aan de vaststelling van de reisroute. Wanneer de verifieerbare elementen blijken te kloppen, kan de conclusie zijn dat het volledig ontbreken van documenten inzake de reisroute niet aan de asielzoeker is toe te rekenen.

2.1.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 27 januari 2003 in zaak no. 200206297/1; JV 2003/103), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van hetgeen door de desbetreffende vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren is gebracht, maar niet met bewijsmateriaal is gestaafd, tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling door de rechter slechts terughoudend worden getoetst.

Zoals de Afdeling evenzeer eerder heeft overwogen (uitspraak van 4 mei 2006 in zaak no. 200509551/1; JV 2006/246), moet de rechter het oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas of onderdelen daarvan toetsen aan de eisen die het recht daaraan stelt, in het bijzonder wat betreft de zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering ervan. De te stellen motiveringseisen dienen daarbij op evenbedoeld toetsingskader aan te sluiten.

2.1.3. Zoals de Afdeling eveneens eerder (voormelde uitspraak van 27 januari 2003) heeft overwogen, mogen, indien aan een vreemdeling een van de omstandigheden als genoemd onder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000 is tegengeworpen, ingevolge het eerste lid, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998/1999, 26 732, nr. 3, p. 40/41) en volgens de voor de uitvoering van die bepaling vastgestelde beleidsregels in het relaas van die vreemdeling, om het geloofwaardig te achten, geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet in dat geval een positieve overtuigingskracht uitgaan. Bij de beantwoording van de vraag of daarvan in een concreet geval sprake is, komt de minister beoordelingsruimte toe.

2.1.4. De minister heeft zich in het besluit en het daarin ingelaste voornemen op het standpunt gesteld dat het niet aannemelijk is dat de vreemdeling geen enkel indicatief bewijs van de reis kan overleggen, noch in staat is om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de door hem afgelegde reisroute te geven. Daartoe heeft hij aangevoerd dat de vreemdeling niet in staat is gebleken te verklaren uit welk land en uit welke plaats hij per vliegtuig is begonnen aan zijn reis naar Nederland, en in welke plaats het vliegtuig een tussenlanding heeft gemaakt. Dat over de vliegreis, als gevolg van een zogenoemde gate-controle, niet door de vreemdeling

verschafte verifieerbare gegevens bestaan, laat volgens de minister onverlet dat het aan de vreemdeling is om zijn asielrelaas, waaronder de gestelde reisroute, aannemelijk te maken.

Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich op grond van de hiervoor genoemde overwegingen niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het ontbreken van reisdocumenten aan de vreemdeling toegerekend kan worden en dat derhalve van het asielrelaas positieve overtuigingskracht moet uitgaan om het geloofwaardig te kunnen achten. In de omstandigheid dat de vreemdeling vijftien jaar oud was tijdens zijn reis naar Nederland heeft de minister niet de betekenis hoeven toekennen die de rechtbank daaraan gehecht heeft.

De grieven slagen.

2.2. In grief 4 klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de minister niet in redelijkheid tot ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de vreemdeling heeft kunnen concluderen en dat het besluit op dit punt niet voldoet aan de eisen van zorgvuldigheid en deugdelijke motivering. Daartoe stelt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte niet is toegekomen aan de beoordeling, of de minister in redelijkheid tot de conclusie kon komen dat van de verklaringen van de vreemdeling geen positieve overtuigingskracht uitgaat.

2.2.1. De rechtbank is bij haar overwegingen over de geloofwaardigheid van de verklaringen van de vreemdeling uitgegaan van het beoordelingskader dat geldt indien geen toepassing is gegeven aan artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000. Uit het hiervoor onder 2.1.3. en 2.1.4. overwogene volgt dat zij aldus een onjuist toetsingskader heeft gehanteerd.

De grief slaagt.

2.3. Gelet op het voorgaande is het hoger beroep kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Grief 5 behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling als volgt.

2.3.1. In het besluit en het daarin ingelaste voornemen heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat de vreemdeling bevreemdingwekkende, tegenstrijdige of ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot zijn woon- en verblijfplaats, schoolopleiding, het tijdstip van brandstichting in zijn ouderlijk huis en zijn verblijf bij de rebellen heeft afgelegd. Hij heeft daarbij gesteld dat in redelijkheid van een vijftienjarige mag worden verwacht dat hij afdoende consistente verklaringen aflegt over zijn woon- en verblijfsplaatsen en schoolopleiding en dat hij aan kan geven in welke jaren hij gevangen heeft gezeten. Ook heeft hij de verklaring dat de vreemdeling getraumatiseerd is, geen verschoonbare reden geacht voor het afleggen van tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen. Volgens hem is uit de rapporten van gehoor niet af te leiden dat de vreemdeling onvoldoende in staat zou zijn geweest om zijn relaas naar voren te brengen. Dit klemmt te meer, zo stelt de minister, nu niet is gebleken dat de vreemdeling nog onder behandeling is van een psychiater.

Hetgeen de vreemdeling in beroep heeft aangevoerd, geeft geen

grond voor het oordeel dat de minister, het van toepassing zijnde beoordelingskader in aanmerking genomen, zich op deze gronden niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas zodanige hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden bevat dat er geen positieve overtuigingskracht van uitgaat.

2.4. Nu de in beroep voorgedragen gronden aldus geen aanleiding geven voor een ander oordeel, zal de Afdeling het inleidende beroep van de vreemdeling alsnog ongegrond verklaren.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 19 maart 2007 in zaak no. AWB 06/38504;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. B. Bastein, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

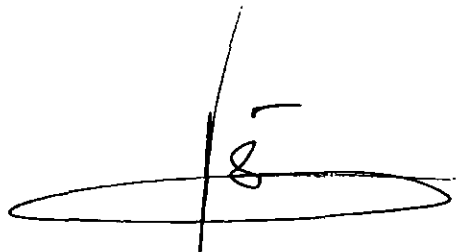
w.g. Bastein
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 september 2007

295.

Verzonden: 26 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

'RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT

Reg.nr. AWB 06 / 38504 ONBDN

UTSPRAAK van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken in het geding tussen

eiser,

en

de Minister van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 3 augustus 2006.

Kenmerk: 0008.27.4004.

V-nummer:

Behandeling ter zitting: 24 januari 2007.

I. PROCESVERLOOP

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit heeft verweerder de aanvraag van eiser om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) afgewezen en (ambtshalve) geen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000, in verbinding met artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder x, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000).

Tegen dit besluit is namens eiser op 9 augustus 2006, aangevuld bij brief van 5 september 2006, beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) ingesteld bij deze rechtbank.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verweerschrift geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Het beroep is behandeld ter openbare zitting van deze rechtbank op 24 januari 2007, alwaar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde mr. C.M.H. Hermans, advocaat te Maastricht.

Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door mr. Y.E.A.M. van Hal, ambtenaar ten departemente.

II. OVERWEGINGEN

Op 1 april 2001 is in werking getreden de Wet van 23 november 2000 tot algehele herziening van de Vreemdelingenwet, Stb. 2000, 495. De Vreemdelingenwet, Stb. 1965, 40 is per deze datum ingetrokken. Nu het thans bestreden besluit is bekendgemaakt na 1 april 2001, is op de beoordeling daarvan het thans geldende recht van toepassing. Het bepaalde in artikel 117, eerste lid van de Vw 2000 brengt mee dat de oorspronkelijke aanvraag om toelating als vluchteling die, zoals in het onderhavige geval, is ingediend voor de inwerkingtreding van de Vw 2000, dient te worden aangemerkt als een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning op grond van deze wet.

Eiser bezit de Sierra Leoneanse nationaliteit en heeft op 27 augustus 2000 een aanvraag om toelating als vluchteling, thans aangemerkt als een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, ingediend.

Bij besluit van 2 juli 2002 is deze aanvraag ingewilligd en is eiser in het bezit gesteld van een

verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vw 2000, met ingang van 1 juni 2001, geldig tot 1 juni 2004.

Op 13 mei 2004 heeft eiser de onderhavige aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingediend.

Verweerder stelt zich bij besluit van 3 augustus 2006 op het standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Verweerder heeft de afwijzing gebaseerd op artikel 34, in verbinding met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Naar het standpunt van verweerder is de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vw 2000 komen te vervallen. Verweerder is voorts van mening dat op het moment waarop eiser een verblijfsvergunning is verleend geen andere grond bestond voor verlening van die vergunning en dat eiser ook naar de situatie ten tijde van het nemen van het thans bestreden besluit niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel op één van de andere gronden van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000.

Daarnaast heeft verweerder afgezien van de verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000, juncto artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder x, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000).

Namens eiser is, voor zover van belang kort samengevat, aangevoerd dat het onderhavige besluit in strijd met de vereiste zorgvuldigheid is voorbereid en tot stand gebracht, althans onvoldoende is gemotiveerd. Daartoe is gesteld dat verweerder, in zijn standpunt dat eiser toerekenbaar ongedocumenteerd is en dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig geacht wordt, geheel voorbij is gegaan aan de inhoud van het rapport van de psychiater. Uit dit rapport blijkt dat hem, als ernstig getraumatiseerd kind, niet verweten kan worden dat hij warrige en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd tijdens het eerste en nader gehoor. Bovendien is op basis van de ambtsberichten inzake Sierra Leone algemeen bekend dat kindsoldaten, als eiser, vaak niet eens meer weten waar zij vandaan komen.

Bovendien heeft eiser, over zijn reis, alles verklaard wat hij kon verklaren. De door hem verstrekte informatie was ruim voldoende om de vliegreis te verifiëren.

Ten aanzien van de ambtshalve afwijzing van een verblijfsvergunning op grond van het bijzondere beleid voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen is namens eiser aangevoerd dat verweerder ten onrechte het op 10 maart 2005 geldende beleid voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen heeft toegepast. Nu eiser de asielaanvraag op 27 augustus 2000 heeft ingediend is op hem het beleid als neergelegd in TBV 1996/1 van toepassing. Verweerder heeft diens gevolge ten onrechte niet beoordeeld of eiser in aanmerking komt voor verblijf in het kader van (verruimde) gezinshereniging, nu, zoals is gebleken, eisers zuster in Nederland verblijft.

Namens eiser is geconcludeerd dat hij primair in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, subsidiair voor een verblijfsvergunning op grond van het bijzondere beleid voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen. Tenslotte beroept eiser zich op artikel 8 EVRM. Verzocht is op grond van het gestelde het bestreden besluit te vernietigen.

De rechtbank overweegt als volgt.

Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000, van de vreemdeling die, direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten, als bedoeld in artikel 8, onder c van de Vw 2000, slechts worden afgewezen, indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, afloopt, een grond, als bedoeld in artikel 32 voordoet.

Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, worden ingetrokken, dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen, indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000, is komen

te vervallen.

De rechtbank stelt vast dat het categoriaal beschermingsbeleid voor Sierra Leone op 16 september 2002 is beëindigd. Hierdoor is de grond voor de verlening van de verblijfsvergunning aan eiser komen te vervallen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder derhalve terecht de aanvraag ter verkrijging van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd asiel geweigerd op grond van het bepaalde in artikel 34 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

Voorts overweegt de rechtbank dat er ingevolge vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van moet worden uitgegaan dat een besluit, waarbij een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is verleend, niet in rechte onaanastbaar wordt, voor zover daarin ligt besloten dat geen aanspraak bestaat op een verblijfsvergunning uit hoofde van de gronden a, tot en met c, van het eerste lid van artikel 29 van de Vw 2000. Dit brengt met zich mee dat eiser tijdens de geldigheidsduur van de hem verleende verblijfsvergunning geen belang had bij het instellen van bezwaar of beroep tegen het daaraan ten grondslag liggende besluit, maar dat dit belang is herleefd met het voornemen van verweerder tot afwijzing van de aanvraag van eiser tot verlening van een verblijfsvergunning, als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000, omdat de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen in verband met de beëindiging van het beleid van categoriale bescherming voor asielzoekers van Sierra Leone nationaliteit.

Ingevolge artikel 8:69, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:1, eerste lid, van de Awb, is het de taak van de rechtbank om, afgezien van hetgeen zij ambtshalve heeft te onderzoeken, het bij haar bestreden besluit, de motivering waarop dit berust daaronder begrepen, op rechtmatigheid te toetsen aan de hand van de grondslag van het beroepschrift, de overgelegde stukken, het verhandelde tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ter zitting.

De rechtbank stelt vast dat – gelet op de gronden van beroep, alsmede het ter zitting aangevoerde – het geschil tussen partijen zich beperkt tot de vraag, of eiser ten tijde van de verleende vergunning dan wel thans in aanmerking kwam, respectievelijk komt, voor een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Subsidiair de vraag of eiser ten tijde van de verleende vergunning in aanmerking kwam voor een vergunning op grond van het bijzondere beleid ten aanzien van alleenstaande minderjarige vreemdelingen. De rechtbank zal in het navolgende de bespreking van de overige in artikel 29 van de Vw 2000 genoemde gronden dan ook achterwege laten.

De rechtbank stelt vast dat de in de zienswijze aangedragen argumenten voor verweerder geen aanleiding hebben gevormd om zijn oordeel te herzien; de in het voornemen opgenomen overwegingen zijn herhaald en ingelast in het bestreden besluit. Elijkens het bestreden besluit heeft verweerder zijn oorspronkelijke subsidiaire standpunt, dat het asielrelaas onvoldoende zwaarwegend is, laten varen, en slechts het primaire standpunt gehandhaafd dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is.

Gelet op de gronden van beroep is allereerst aan de orde de vraag of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser toerekenbaar ongedocumenteerd in Nederland is gearriveerd.

In het bestreden besluit is uiteen gezet dat eiser ter staving van zijn aanvraag geen enkel indicatief bewijs van de reis heeft kunnen overleggen, noch documenten of bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag om toelating heeft overgelegd, en dat eiser bovendien niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van deze documenten niet aan hem zou zijn toe te rekenen.

Uit het beleid van verweerder, zoals neergelegd in hoofdstuk C1/5.8.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000, volgt dat, indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één

van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas documenten ontbreken en dit de betrokkene kan worden toegerekend, dit voldoende is voor de algemene conclusie dat sprake is van het "toerekenbaar ontbreken van documenten".

Op basis van ditzelfde beleid kan in het geval dat een asielzoeker geen documenten inzake de reisroute overlegt, maar omtrent de reisroute en het ontbreken van documenten een consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaring aflegt, de asielzoeker blijk geeft van wil tot medewerking aan de vaststelling van de reisroute. Wanneer de verifieerbare elementen blijken te kloppen, kan de conclusie zijn dat het volledig ontbreken van documenten inzake de reisroute niet aan de asielzoeker is toe te rekenen.

Gelet op hetgeen hieromtrent in de bestreden beschikking is overwogen en in aanmerking genomen verweerders toelichting ter zitting werpt verweerder eiser tegen dat hij niet heeft meegewerkt aan de vaststelling van zijn reisroute, omdat hij geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over de reisroute en zijn verklaringen evenmin heeft gestaafd met enig bewijs.

De rechtbank stelt vast, op grond van de gedingstukken, en gelet op hetgeen in de zienswijze is aangevoerd dat direct bij binnenkomst in Nederland ten aanzien van eiser vaststond dat zijn reisroute betref Togo / Lomé – Amsterdam en dat hij had gereisd met Luchtvaartmaatschappij: KLM, vluchtnummer KL 575. Eiser heeft zich direct bij de gate-controle aangemeld als zijnde afkomstig uit Sierra Leone, niet in het bezit van een paspoort. De rechtbank is van oordeel, dat verweerder niet, althans niet zonder nadere motivering, kan volhouden, dat deze gegevens niet kunnen worden aangemerkt als "verifieerbare elementen" als bedoeld in bovengenoemd beleid.

Verweerder werpt tegen dat eiser het ontbreken van documenten met betrekking tot zijn reis niet heeft gecompenseerd met consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen. Eiser heeft in dit verband erop gewezen dat hij wel degelijk een aanzienlijk aantal verklaringen heeft afgelegd over zijn reis en over de redenen waarom documenten ten bewijze van de reisroute ontbreken. Mede in dat verband heeft eiser aangevoerd dat hij eerst vijftien jaar en drie maanden oud was ten tijde van zijn reis, welke leeftijd door verweerder door middel van leeftijdsonderzoek destijds is bevestigd. Bovendien was ten tijde van zijn reis en aankomst in Nederland uit algemene bronnen bekend dat in Sierra Leone eerst aan personen van zestien jaar en ouder identiteitsdocumenten worden verstrekt. De rechtbank is van oordeel dat verweerder aan eiser, het verwijt, dat hij geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over de reis en zijn verklaringen evenmin heeft gestaafd met enig bewijs, in redelijkheid niet heeft kunnen maken. Hierbij heeft de rechtbank groot gewicht toegekend aan de omstandigheid dat eiser ten tijde van de reis slechts vijftien jaar en drie maanden oud was, en dat eiser, ter verklaring van het gebrek aan informatie heeft medegedeeld dat de blanke man een reisdocument op zijn eigen naam bij zich had, waartoe eiser pasfoto's had laten maken, welk document de blanke man niet aan eiser zelf ter hand had gesteld. Bovendien had de blanke man hem tot in het vliegtuig gebracht en opgedragen eerst uit te stappen als alle mensen uit zouden stappen. Blijkens de verklaringen in het eerste gehoor heeft eiser dienovereenkomstig gehandeld, en zich direct bij de gate-controle gemeld.

Gelet op het vorenoverwogene is de rechtbank van oordeel dat verweerder niet in redelijkheid het standpunt heeft kunnen innemen dat eiser het ontbreken van documenten terzake van de reis niet heeft gecompenseerd met consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen. Hieruit vloeit voort dat verweerder zich evenmin in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser toerekenbaar ongedocumenteerd in Nederland is gearriveerd en dat verweerder eiser niet in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 heeft kunnen tegenwerpen. Derhalve heeft verweerder ten onrechte de vraag gesteld of van het relaas van eiser positieve overtuigingskracht uitgaat.

Immers, als zich geen van de omstandigheden genoemd in artikel 31, tweede lid, van de Vw 2000, zich voordoet, waarvan gelet op het hierboven gegeven oordeel dient te worden uitgegaan, dient beoordeling van de geloofwaardigheid, ingevolge het beleid van

Reg.nr. 06/38504

pagina 5 van 7

verweerder, en bestendige jurisprudentie, plaats te vinden aan de hand van het (lichtere) beoordelingskader bestaande uit de vragen of de asielzoeker alle vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord, of het relaas innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en of het relaas strookt met wat er over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Het beoordelingskader dat wordt gehanteerd bij de vraag of aan een asielrelaas positieve overtuigingskracht toekomt, behelst naast genoemde vragen nog een aantal additionele voorwaarden, te weten dat er geen vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen en vormt daardoor een zwaardere beoordelingskader.

De rechtbank stelt op grond van de in het voornemen en de beschikking gebezigde argumentatie en de in die stukken gebruikte bewoordingen en formuleringen vast dat verweerders primaire standpunt tot stand is gekomen aan de hand van beantwoording van de vragen van het "zwaardere" beoordelingskader.

Met inachtneming van de, op basis van inmiddels bestendige jurisprudentie ontwikkelde, maatstaf bij de door de rechtbank te verrichten toetsing van het door verweerder ingenomen standpunt inzake de geloofwaardigheid, geldt dat niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas in de plaats dient te komen van het oordeel van verweerder, maar dat de vraag dient te worden beantwoord of grond bestaat voor het oordeel dat verweerder, gelet op de motivering, neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

Naar het oordeel van de rechtbank dient deze vraag, ook indien verweerder het "lichtere beoordelingskader" zou hebben toegepast negatief beantwoord te worden en is bovendien van oordeel dat het onderhavige besluit niet voldoet aan de eisen van zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering die het recht daaraan stelt.

Daartoe overweegt de rechtbank als volgt.

Uitgaande van het "lichtere" beoordelingskader bestaande uit de vragen of eiser alle vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord, of het relaas innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en of het relaas strookt met wat er over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is, overweegt de rechtbank als volgt.

Verweerder gaat in het bestreden besluit onder punt 4.2 zonder kenbare motivering voorbij aan het feit dat op grond van psychiatrisch onderzoek vast is komen te staan dat eiser getraumatiseerd is met de overweging dat deze traumatisering "geen verschoonbare reden vormt voor het afleggen van dermate tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen tijdens het eerste en nader gehoor". Daarbij gaat verweerder volledig voorbij aan de impact van de psychiatrische diagnose, alsmede aan hetgeen bekend is over de algemene situatie in het land van herkomst, terwijl dit gezien het vereiste toetsingskader wel van verweerder mag worden verlangd.

Zoals ter zitting aangevoerd vermeldt het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 3 oktober 2000 omtrent de situatie in Sierra Leone met betrekking tot het asielbeleid dat ziet op de situatie die gold ten tijde van eisers binnenkomst in Nederland:

"Een bijzonder ernstig probleem is dat veel kinderen die op heel jonge leeftijd werden ontvoerd inmiddels zo lang hebben gevochten en bij het RUF actief zijn, dat zij geen idee meer hebben wie zij zijn, waar zij vandaan komen en waarom zij vechten....."

Naar het oordeel van de rechtbank had, in het licht van de zorgvuldigheid, in redelijkheid meegewogen dienen te worden dat eiser ten tijde van bedoelde gehoren aangemerkt diende te worden als zeer jonge alleenstaande minderjarige getraumatiseerde vreemdeling, nu uit leeftijdsonderzoek vast was komen te staan dat eiser omtrent zijn leeftijd naar waarheid had verklaard, en op basis van psychiatrisch onderzoek vast was komen te staan dat eiser

Reg.nr. 06/38504

langdurig en zeer ernstig getraumatiseerd was. Deze omstandigheden hadden naar het oordeel van de rechtbank kenbaar in de motivering van het oordeel omtrent de geloofwaardigheid meegewogen moeten worden. Nu daarvan niet is gebleken komt het besluit voor vernietiging in aanmerking.

Het primaire standpunt van verweerder, dat het asielrelaas van eiser geloofwaardigheid ontbeert, kan gelet op al het vorenoverwogene geen stand houden. Verweerders overige standpunt, te weten het standpunt inzake een mogelijke aanspraak op een amv-verblijfsvergunning, is zozeer verweven met het primaire standpunt dat de rechtbank het niet opportuun acht om daarover thans te oordelen.

Het beroep is reeds hierom gegrond te achten; het bestreden besluit dient wegens strijd met het in artikel 3:2 van de Awb opgenomen zorgvuldigheidsbeginsel en het in artikel 3:46 van de Awb opgenomen motiveringsbeginsel te worden vernietigd. Verweerder dient een nieuw besluit te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen. Hetgeen voorts in beroep is aangevoerd behoeft geen beoordeling meer.

De rechtbank acht termen aanwezig om verweerder overeenkomstig het bepaalde in artikel 8:75 van de Awb te veroordelen in de door eiser in verband met de onderhavige procedure redelijkerwijs gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn op de voet van de normen van het Besluit proceskosten bestuursrecht (hierna: Bpb) vastgesteld op het in rubriek III vermelde bedrag, waarbij voor de in aanmerking te brengen proceshandelingen van de gemachtigde van eiser twee punten zijn toegekend (voor het indienen van het beroepsschrift en het verschijnen ter zitting) en het gewicht van de zaak is bepaald op gemiddeld (wegingsfactor 1,0). Van andere ingevolge het Bpb voor vergoeding in aanmerking komende kosten is niet gebleken.

Nu aan eiser ter zake van het beroep geen toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient het bedrag van de kosten ingevolge artikel 8:75, tweede lid, van de Awb te worden betaald aan eiser.

Mitsdien wordt, mede gelet op de artikelen 8:70, 8:72, en 8:75 van de Awb, als volgt beslist.

III. BESLISSING

De rechtbank:

1. verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit;
2. draagt verweerder op om een nieuw besluit te nemen met inachtneming van het gestelde in deze uitspraak;
3. veroordeelt verweerder in de proceskosten ten bedrage van € 644,00, onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) als de rechtspersoon die deze kosten dient te vergoeden en aan eiser dient te betalen.

Aldus gedaan door mr. E.H.A.F.M. Krol in tegenwoordigheid van mr. E.J.M. van der Poel als griffier en in het openbaar uitgesproken op

19 MRT 2007

w.g. E. van der Poel

w.g. E. Krol

Voor eensluidend afschrift
de wnd. griffier:

Verzonden op: 20 MRT 2007

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 18113, 2500 BC 's-Gravenhage. De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 6:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:91 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijld spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
17 APR 2007	
ZAAKNR.	2723
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr. A.R.J. Maas
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Maastricht
van 19 maart 2007
met kenmerk 06/38504

Inzake:

met IND-kenmerk 0608.07.0051
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. C. Hermans
advocaat te Maastricht

Procesvertegenwoordiging
's-Hertogenbosch
Magistratenlaan 222
5223 MA 's-Hertogenbosch

Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch

A.R.J. Maas
073-8883020

1 Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Maastricht van 19 maart 2007, verzonden op 20 maart 2007, met kenmerk Awb 06/38504 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 3 augustus 2006 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Staatssecretaris van Justitie heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Staatssecretaris van Justitie in de proceskosten heeft veroordeeld.

Waar hierna de Staatssecretaris wordt genoemd, wordt in voorkomend geval mede begrepen eerdere bewindspersonen voor vreemdelingenzaken.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 13 mei 2004 heeft verweerder een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vw ingediend.
- 2.2 Bij besluit van 3 augustus 2006 heeft de Staatssecretaris deze aanvraag afgewezen.
- 2.3 Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Grieven

Grief 1

- 3.1. Ten onrechte overweegt de rechtbank in alinea 3 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"(...) De rechtbank is van oordeel, dat verweerder niet, althans niet zonder nadere motivering, kan volhouden, dat deze gegevens niet kunnen worden aangemerkt als "verifieerbare elementen" als bedoeld in bovengenoemd beleid."

Grief 2

- 3.2. Ten onrechte overweegt de rechtbank in alinea 4 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"De rechtbank is van oordeel dat verweerder aan eiser, het verwijt, dat hij geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over de reis en zijn verklaringen evenmin heeft gestaafd met enig bewijs, in redelijkheid niet heeft kunnen maken. Hierbij heeft de rechtbank groot gewicht toegekend aan de omstandigheid dat eiser ten tijde van de reis slechts vijftien jaar en drie maanden oud was, en dat eiser, ter verklaring van het gebrek aan informatie heeft medegedeeld dat de blanke man een reisdocument op zijn eigen naam bij zich had, waartoe eiser pasfoto's had laten maken, welk document de blanke man niet aan eiser zelf ter hand had gesteld. Bovendien had de blanke man hem tot in het vliegtuig gebracht en opgedragen eerst uit te stappen als alle mensen uit zouden stappen. Blijkens de verklaringen in het eerste gehoor heeft eiser dienovereenkomstig gehandeld, en zich direct bij de gate-controls gemeld."

Grief 3

- 3.3. Ten onrechte overweegt de rechtbank in alinea 5 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"Gelet op het vorenoverwogene is de rechtbank van oordeel dat verweerder niet in redelijkheid het standpunt heeft kunnen innemen dat eiser het ontbreken van documenten terzake van de reis niet heeft kunnen gecompenseerd met consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen. Hieruit vloeit voort dat verweerder zich evenmin in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser toerekenbaar ongedocumenteerd in Nederland is gearriveerd en dat verweerder eiser niet in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 heeft kunnen tegenwerpen. Derhalve heeft verweerder ten onrechte de vraag gesteld of van het relaas van eiser positieve overtuigingskracht uitgaat."

Grief 4

- 3.4. Ten onrechte overweegt de rechtbank in alinea 4 op pagina 5 van de bestreden uitspraak:

"Naar het oordeel van de rechtbank dient deze vraag, ook indien verweerder het "lichtere beoordelingskader" zou hebben toegepast negatief beantwoord te worden en is bovendien van oordeel dat het onderhavige besluit niet voldoet aan de eisen van zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering die het recht daaraan stelt."

Grief 5

- 3.4. Ten onrechte overweegt de rechtbank in alinea 7, 8 en 9 op pagina 5 van de bestreden uitspraak:

"Verweerder gaat in het bestreden besluit onder punt 4.2 zonder kenbare motivering voorbij aan het feit dat op grond van psychiatrisch onderzoek vast is komen te staan dat eiser getraumatiseerd is met de overweging dat deze traumatisering geen verschoonbare reden vormt voor het afleggen van dermate tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen tijdens het eerste en nader gehoor. Daarbij gaat verweerder volledig voorbij aan de impact van de psychiatrische diagnose, alsmede aan hetgeen bekend is over de algemene situatie in het land van herkomst, terwijl dit gezien het vereiste toetsingskader wel van verweerder mag worden verlangd.

Zoals ter zitting aangevoerd vermeld het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 3 oktober 2000 omtrent de situatie in Sierra Leone met betrekking tot het asielbeleid dat ziet op de situatie die gold ten tijde van eisers binnenkomst in Nederland:

"Een bijzonder ernstig probleem is dat veel kinderen die op jonge leeftijd werden onrvoerd inmiddels zo lang hebben gevochten en bij het RUF actief zijn, dat zij geen idee meer hebben wie zij zijn, waar zij vandaan komen en waarom zij vechten..."

Naar het oordeel van de rechtbank had, in het licht van de zorgvuldigheid, in redelijkheid meegewogen dienen te worden dat eiser ten tijde van bedoelde gehoren aangemerkt diende te worden als zeer jonge alleenstaande minderjarige getraumatiseerde vreemdeling, nu uit het leeftijdsonderzoek vast was komen te staan dat eiser omtrent zijn leeftijd naar waarheid had verklaard, en op basis van psychiatrisch onderzoek vast was komen te staan dat eiser langdurig en zeer ernstig getraumatiseerd was. Deze omstandigheden hadden naar het oordeel van de rechtbank kenbaar in de motivering van het oordeel omtrent de geloofwaardigheid meegewogen moeten worden. Nu daarvan niet is gebleken komt het besluit voor vernietiging in aanmerking."

- 3.4. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen in alinea 2, 3 en 4 op pagina 6, van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grieven

Ad grief 1 en 2

- 4.1 Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk maakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, van voornoemd artikel wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag. In het geval dat een vreemdeling geen documenten inzake de reisroute overlegt, maar omtrent de reisroute en het ontbreken van documenten een consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaring aflegt, acht de Staatssecretaris in het kader van de toerekenbaarheid van belang dat hij daarmee blijk geeft van wil tot medewerking aan de vaststelling van de reisroute. Het is aan de vreemdeling om aannemelijk te maken dat van hem niet kan worden verwacht dergelijke verklaringen af te leggen.

De omstandigheid dat verweerder is aangetroffen bij de gate-controlle van vlucht KL 575 Togo/Lomé Amsterdam ontslaat hem niet van de verplichting om reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden te overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag. Deze omstandigheid ontslaat verweerder ook niet van de verplichting om bij ontbreken van deze documenten, consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen aflegt ten aanzien van die reisroute. Zoals in hoofdstuk C1/5.8.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 staat vermeld dient de asielzoeker immers blijkt te geven van een wil tot medewerking aan de vaststelling van de reisroute.

Uitgaande van de juiste rechtsopvatting heeft de Staatssecretaris in het besluit van 3 augustus 2006, middels deugdelijk gemotiveerde overwegingen daartoe, in redelijkheid tot het standpunt kunnen komen dat verweerder er niet in is geslaagd zijn reisverhaal middels gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen aannemelijk te maken. Met de overweging dat de omstandigheden dat verweerdere reisroute Togo/ Lomé-Amsterdam betrof en dat hij gereisd is met KLM, vluchtnummer KL 575 en zich direct bij de gate-controlle aangemeld heeft als zijnde afkomstig uit Sierra Leone niet in het bezit van een paspoort, verifieerbare elementen betreffen zoals bedoeld in het beleid heeft de rechtbank het oordeel van de Staatssecretaris dat verweerder onvoldoende blijkt heeft gegeven van een wil tot medewerking aan de vaststelling van de reisroute niet terughoudend getoetst.

Vergelijk:

ABRS, 6 maart 2003, nr. 200205840/1, r.o. 2.2.1. (productie 2)

Blijkens de bestreden rechtsoverweging kent de rechtbank groot gewicht toe, aan de omstandigheid dat verweerder ten tijde van de reis slechts vijftien jaar en drie maanden oud was. Er is echter geen grond voor het oordeel dat het niet kunnen overleggen van reispapieren, documenten of andere bescheiden, dan wel het niet afleggen van consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen ten aanzien van de reisroute, niet aan de vreemdeling mag worden toegerekend omdat hij minderjarig is.

Vergelijk:

- ABRS, 25 juni 2002, nr. 200201974/1, r.o. 2.3.2. (productie 3)

De Staatssecretaris heeft op kenbare wijze gemotiveerd in de bestreden beschikking dat het aan verweerder terecht is tegengeworpen dat het ontbreken van reisdocumenten aan hem is toe gerekend. Daartoe is overwogen dat hij zeer weinig informatie kan verschaffen hoe hij naar Nederland is gereisd. Verweerder is niet in staat gebleken om te verklaren uit welk land en uit welke plaats hij per vliegtuig is begonnen aan zijn reis naar Nederland. Daarnaast wist betrokkene niet te benoemen in welke plaats het vliegtuig een tussenlanding heeft gemaakt. Door te oordelen dat verweerder wel voldoende wist te verklaren ten aanzien van zijn reisroute zoals is overwogen in het laatste gedeelte van alinea 4 van pagina 4 van de bestreden uitspraak, stelt de rechtbank haar oordeel in de plaats van het oordeel van de Staatssecretaris en heeft de rechtbank derhalve het oordeel van de Staatssecretaris niet terughoudend getoetst.

De rechtbank heeft dan ook miskend dat de Staatssecretaris verweerder in redelijkheid artikel 31 tweede lid aanhef en onder f Vw heeft kunnen tegenwerpen. De rechtbank had dan ook te oordelen of de Staatssecretaris van Justitie vervolgens in redelijkheid tot de conclusie heeft kunnen komen dat van de verklaringen van verweerder geen positieve overtuigingskracht uitgaat.

Ad grief 3 en 4

- 4.2 Gezien hetgeen is betoogd in de toelichting op de grieven 1 en 2 heeft de rechtbank miskend dat de Staatssecretaris verweerder in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f Vw heeft kunnen tegenwerpen. De rechtbank had dan ook te oordelen of de Staatssecretaris van Justitie vervolgens in redelijkheid tot de conclusie heeft kunnen komen dat van de verklaringen van verweerder geen positieve overtuigingskracht uitgaat. Aan deze vraag is de rechtbank niet toegekomen. Reeds om die reden komt de uitspraak voor vernietiging in aanmerking.

Ad grief 5

- 4.3 De rechtbank meent, kort gezegd, dat de Staatssecretaris in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid geen kenbare motivering heeft gewijd aan het psychiatrisch rapport, het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse zaken van 3 oktober 2000 inzake Sierra Leone en de leeftijd van verweerder. Daarmee gaat de rechtbank eraan voorbij dat de Staatssecretaris in het bestreden besluit onder 4.2 is ingegaan op de vraag of verweerder ten tijde van de gehoren in staat was om het asielrelaas naar behoren naar voren te brengen. De Staatssecretaris heeft aldaar overwogen dat de verklaring in de zienswijze dat verweerder getraumatiseerd was en na de verlening van de verblijfsvergunning wel in staat was juiste verklaringen af te leggen, geen verschoonbare reden is voor het afleggen van dermate tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen tijdens het eerste en ander gehoor. Bovendien is opgemerkt dat uit de rapporten van gehoor niet af te leiden is dat verweerder onvoldoende in staat zou zijn geweest om zijn relaas naar voren te brengen. Voorts is ingegaan op het psychiatrisch rapport. Tenslotte is in het bestreden besluit overwogen dat in redelijkheid van een vijftienjarige mag worden verwacht dat hij afdoende consistente verklaringen aflegt over zijn woon- en verblijfplaats en over zijn

schoolopleiding als ook dat in alle redelijkheid van een vijftienjarige mag worden verwacht dat hij aan kan aangeven hoe lang en in welke jaren hij gevangen heeft gezeten. Aangezien aldus de Staatssecretaris van oordeel is dat verweerder in staat was om te verklaren kon en mocht de Staatssecretaris aan die verklaringen van verweerder een oordeel verbinden. De rechtbank heeft dat miskend.

Vergelijk:

- ABRS, 14 april 2005, nr. 200502349/1, (zie productie 4)

Overigens heeft de rechtbank miskend dat het overlegde psychiatrisch rapport van 20 maart 2003 niet tot een ander oordeel dient te leiden. Immers in het psychiatrisch rapport is geen enkele grond voor het oordeel te vinden dat verweerder zich tijdens de gehoren zich in een zodanige gemoedstoestand verkeerde dat hij niet in staat zou zijn vluchtmotieven naar behoren naar voren kon brengen. Voorts kan dit rapport het niet tot een ander oordeel leiden reeds omdat de psychiater -anders dan de Staatssecretaris- beroepshalve uitgaat van de geloofwaardigheid van het relaas van verweerder.

Vergelijk:

-ABRS, 6 november 2006, nr. 200607316/1, r.o. 2.7. (zie productie 5)

4 Conclusie

De Minister concludeert tot gegronde verklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegronde verklaring van het door verweerder tegen het besluit van 3 augustus 2006 ingestelde beroep.

's-Hertogenbosch, 17 april 2007

Gemachtigde

A.R.J. Maas, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging 's-Hertogenbosch
Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch
telefoon 073 - 888 3020
telefax 073 - 888 30 86*